

דף ה.

ein meshet A

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ח"א

קדשי מזבח שמתו יצאו מיד מעילה דבר תורה. אבל מועלים בחן מדברי סופרים. וכן אם נפסלו בדברים

ע. כספ' משנה קדשי מזבח שמתו וכו'. מימרא דברי בפ"ג דמעילה (י"ב) ובריש מעילה שם. ואיכא למידך אמאי נקט רבינו קדשי מזבח הא ר"י קדשים סתם נקט. וייל דרבotta נקט קדשי מזבח וכ"ש קדשי בדק הבית ועוד משום דבهائي פירקא עסיק בדיני קדשי מזבח מש"הفتح בהו. ומיש' וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהם הקרבות מועלים בהם מד"ס בד"א בשלא היה לחן שעת היתר לאכילת כהנים וכו' כיצד קדשי קדשים שנפסלו קודם שיגיע הדם למזבח כהלכתן כגון שחטן בדרכים ע"פ שקיבל בצפון וכו' עד שהרי לא היה להם שעת היתר. משנה בריש מעילה קדשי קדשים שחטן בדרכים מועלים בהם שחטן בדרכים וקיבל דמן בצפון צפון וקיבל דמן בדרכים שחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום או שחטן חוץ לזמן וחוץ למקום מועלים בהם כלל אמר ר' יהושע כל שהיה לה שעת היתר לכהנים אין מועלים בה וכל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלים בה אי זו היא שהיה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושותמתה ושיצאת ואי זו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמן וחוץ לזמן וشكיבו פסולים וזרקו את דמה. ומיש' רבינו או שזרקו פסולים ע"פ שקיבלו כשרים. שם נחלקו חזקה ור"י אי סגי בונרא להזיקה דהיתר זריקה שניינו או בעי שעת היתר אכילה דחזקיה סבר היתר זריקה סגי הילך כל שנתקבל הדם שלא בהקשר סגי להוצאה מיד מעילה ור"י סבר שלא אלא שזרק בהקשר יותר באכילה ופסק רבינו קר"י מפני שם הביאו כמה ראיות לדבורי ואע"ג דשנינהו חזקה שינוי דחיקי נינהו ועוד דסוגיא דפ"ב דמנחות קר"י ור' ר' עלו מהו שיירדו רבה אמר אם עלו ירדו رب יוסף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה לא תיבעי לך דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר' יש וכו' תנן קדשי קדשים שחטן בדרכים מועלים בהם בשלמא לrob יוסף ניזא אלא לרובה קשה מאין מועלים בהם מדרבן ואע"ג דהא דאוקימנא מתני' דקתני מועlein בהם מדרבן אליבא דר' יש אלא לר' יהודה דכיוון דהלהה קר' יוסף ולידיה מועlein דקתני מתני' הוי דאוריתא הוי נקטין כי דיקינן בה נקטין דמועלים בהם דקתני מתני' הינו מדרבן משום דהא דאוקימנא מתני' דמועlein בהם הינו מדרבן לר' יוסף והוא אליבא דר' יש אלא לר' יהודה קשה מאין מועlein בו אלא מד"ס. ומיש' או שיצא הבשר והדם כולם. ניל שט"ס יש כאן וצורך להגיה או שיצא הדם והבשר כולם דגרסינן בפ"ק דמעילה (דף ו' וז') אמר ר' יוחנן כי אמר ר' יש זריקה

שִׁיפָּסְלוֹ בַּהֲנָן **הַקְרָבָנוֹת** **שֶׁכְּבָר** **בְּאַרְנוֹם** **מֹעֵלִין** **בַּהֲנָן** מדברי סופרים. במה דברים אמורים בשלא היה להן שעת התר לאכילת כהנים. אבל אם היה לקדשי קדשים הנאכלים שעת התר ואחר כך נפסלו ונארסו באכילה הואיל והתרו שעה אחת אין מועلين באותו דבר שהיה ראוי לאכילה כמו شبארנו. כיצד. קדשי קדשים שנפסלו קדם שגיע הדם למזבח הלוותן כಗון ששהחטן בדروم אף על פי שקיבל באפונ או ששהחטן באפונ וקיבל בדروم או ששהחט ביום וזרק בלילה או ששהחט בלילה וזרק ביום. או שעשאן במחשבת הזמן או במחשבת המקום. או שקיבלו הפסולין את דין אף על פי שזרקווה כשרים. או שזרקווה פסולין אף על פי שקיבלווה כשרים. או שיצא הדם והבשר כלו קדם זריקת הדם. או שלן הדם. ככל אלו מועلين בכלה לעולם שהרי לא היה להן שעת התר. אבל אם הגיע הדם למזבח כמצותו ולאחר כך לו הבשר או האימורים. או שנטמא הבשר או האימורים. או **שִׁיצָא הַבָּשָׂר** או **הָאִימּוֹרִין** **לְחוֹזֵן**. או **שִׁיצָא מְקַצֵּת הַבָּשָׂר**

מורעת ליווץ שיצא אבל יצא כולם לא, ופירש"י שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולם דמיגו דמנהnia זריקה למקצת שבפנים מהני נמי לההוא מקצת שיצא אבל יצא כולם וכמו דליתה לבשר דמי אמר רב פפא לא אמר ר"ע זריקה מועלת ליווץ אלא שיצא בשיר אבל יצא דם אין זריקה מועלת ליווץ ותניא כוותיה משמע בהדייא דדם אפי' יצא מקצתו אין זריקה מועלת דהאبشر אין זריקה מועלת בו אלא ביצא מקצתו ובזה הוא גונן אמר בדבר אין זריקה מועלת. ומיש או שיצא מקצת הבשר קודם זריקת דמים וכמו שהרי היה לו שעת יותר לאכילה. כלומר ואח"כ זrok הדם וכמ"ש לעיל בסמור זריקה מועלת כשיצא מקצת הבשר:

קדם זריקת המים. בכל אלו וב יוצא בהן אין מועלין בשאר בשער שחרי היה לו שעת התר לאכילה כמו שבארנו:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"ג

ה חטאת שנפסלה אין דמה טעון כבוס^ט. א בין שהיתה לה שעת הפשר. אי זו היא שהיתה לה שעת הפשר. שלה ונטמא ושיצאה חיין לעזירה. ואי זו היא שלא הייתה לה שעת הפשר. **שנפסלה בשחיטה או בזריקת הדם:**

דף ה:

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א חכ"ח

קיבל הפסול^ז. אם נשאר דם הנפש חזרה הפשר ומקבל ומוליך וזריק. שאין הפסולין לעובדה עושין הדם הנשאר שירם. חוץ מן הטמא הואיל והוא ראי

^ט. כסוף משנה חטא שנפסלה אין דמה טעון כיבוס וכו' עד וראוי לכיבוס. משנה שם:
^ז. כסוף משנה קיבל הפסול וכו'. משנה ברפ"ג דזבחים (דף ל"ב). ומיש שאין הפסולין לעובדה עושים הדם הנשאר שירם חוץ מן הטמא וכו'. בפ"ק דמעילה (דף ה): כתוב הראב"ד עושה שירם כיצד וכו' א"א סבור אני שטעה בזה וכו'. ואני אומר שגם רבינו סובר כן וכשכתב כאן כיצד קיבל הטמא קיבל וזרק קאמר וסמך על מיש בפ"ג מה' מעילה קיבלו הפסולים את הדם וזרקו והזרו הכהרים לעובדה וקיבלו שאר דם הנפש וזרקו וה אין מועלין בכשער שאין הפסולים עושים שאר דם הנפש שירם חוץ מן הטמא כיצד קיבל הטמא וזרקஆ"פ שחזרה הקשר וקיבל שאר דם הנפש וזרקו הרי אלו לא הייתה להם שעת היתר וכו':

לעבודה בקרבן הבא בטמאה כמו שבארכן. עושה شيءים כיצד. קיבל הטמא. אף על פי שקבל אחוריו הכשר דם הנפש וזרקו נפלת הזבח. זה שקבל הכשר באחרונה شيء הוא ואינו כלום:

עיין משפט ג' הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ח"ב

קיבלו הפסולין את הדם וזרקוהו וחררו הכספיים לעבודה וקיבלו שאר דם הנפש וזרקוהו אין מוציאין בבשrn. שאין הפסולין עושים שאר דם הנפש شيء חייז מן הטמא הויאל וראוי לעבודת צבור עשה שאר דם شيء: